

Az élet kenyere

Lekció: Jn 6,1-15/Textus: Jn 6,22-71

2019. március 31.

János apostol fő célja, hogy úgy állítsa a hallgatók elé Jézust, hogy aki csak hallja, olvassa az Evangéliumot, az végül higgyen Benne. A 20. fejezet utolsó versében ez az összefoglalás szerepel: „*mindezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az Ő nevében!*”

A hit nagyon szimplának és ismertnek tűnik ma. Ugyanakkor, ha csak a textusban felolvasott beszélgetésre tekintünk, ami olyan, mint egy modernkori vita hívők és nem hívők között, láthatjuk, hogy a hit nagyon is összetett dolog. Mégis mindannyiunkat érint a túlzott leegyszerűsítés veszélye. Aki hisz, annak az a kísértése, hogy azt mondja: én hiszek, ez nekem megvan, egyszerűen velem van. Esetleg megerősíti magát abban, hogy hisz. Ebből gyors út vezet egyfajta vallásos öngazoláshoz: hiszek, és ezáltal rendben vagyok. A következő lépés pedig már gyakran az, hogy közömbössé, akár lenézővé válunk afelé, aki nem hisz, mert ő meg nincs rendben. Ugyanakkor egyáltalán nem életszerű dolog azt feltételezni, hogy a hit ilyen statikus, egyszer megszerzett és utána konzekvensen meglévő valóság lenne, mert az élet sem statikus és egyszerű, hanem hullámzik, a fent és a lent állapota folyamatosan váltja egymást. Sokszor éppen a keresztény vallásosság ilyen leegyszerűsítése miatt a másik oldalon a nem hívők pedig egyszerűen annyit mondanak: én meg nem hiszek! Ők is annyira egyszerűnek, világosnak, természetesnek, statikusnak, átláthatónak tartják a hitet; azt gondolják, pontosan tudják, mi az; amit különösebb gondolkodás nélkül utasítanak el. Mert engem nem így neveltek, nem ebben nőttem fel.

A felolvasott igeszakaszban Jézus újra csodát tesz, amit János apostol jelnek nevez. A jel mindig valami önmagán túl levőre mutat, hitre hív. A jel maga a kenyérszaporítás, a sokaság megvendégelése, de – mint ahogyan az János evangéliumában egy visszatérő szerkesztési elv - a történet, a jel után egy hosszas tanítás, diszkusszió, vita következik. A vita során kiderül, hogy a hit közel nem olyan egyszerű és magától értetődő, mint ahogyan azt akár a magukat hívőknek vallók, akár a magukat nem hívőknek vallók gondolják. Sokkal összetettebb, bonyolultabb, sőt drámaibb ez a kérdés!

A történet elején ez emberek lelkesednek Jézusért, keresik Őt, sokakban megjelenik egyfajta hit, legalábbis vonzódás Jézus felé. Amikor azonban Jézus elkezd önmagát kijelenteni, az ellenkezést, sőt haragot szül. Halad előre a beszélgetés; minél több a harag, a zúgolódás, annál többet mond el Jézus magáról; és minél többet jelent ki Jézus magáról, annál nagyobb az ellenkezés. Végül a történet oda torkollik, hogy elválnak az utak, és a jelenlévők egy jelentős része azt mondja: ez túl sok, túl kemény, és otthagyják Jézust. Egy kisebb rész pedig, a tanítványok igaz hitvallást tesznek Péteren keresztül.

Ezt az ívet szeretném ma bejárni, hogy közel engedjük magunkhoz a hitnek ezt a sokkal valóságosabb, sokkal összetettebb voltát. Három pontban szeretnék arról beszélni, mit jelent hinni Jézusban:

1. A hit félreértése, felületes megértése
2. Jézus önkijelentése és a hit valós természete
3. Milyen válaszok születnek, és hogyan születnek ezek a válaszok? (Megbotránkozunk, vagy hiszünk a megbotránkoztatásban.)

1. A hit félreértése

A tömeg keresi Jézust. Ennek motivációjáról olvasunk a 15. versben. Miután megtörténik a kenyérszaporítás jele, a tömeg el akarja őt ragadni, hogy királlyá tegyék, hiszen a sokaság egyszer s mindenkorra meg akarja oldani a kenyér-kérdést. De ahogyan Jézus a megkeresésükre reagál, abból az derül ki: Ő nem azért

jött, hogy állandóan kenyérral táplálja a népet, hanem ez az esemény egy jel, ami sokkal többre mutat; arra, hogy Ő az örök táplálékot, az örök élet forrását hozza az emberek közé. A beszélgetésük a továbbiakban egy félreértett párhuzamban zajlik. Jézus beszél egy bizonyos szinten, a jelenlevők hallgatják, értik, válaszolnak egy másik szinten, és teljesen elmegy egymás mellett a kettő.

Nézzük egy kicsit közelebbről! A háttérben megjelenik Izrael története, a pusztai vándorlás, ahol Isten gondoskodott az Ő népéről, és mannával, azaz égi, felülről való kenyérral táplálta őket. Jézus korában az emberek nem olyan biztonságos, kiszámítható bőségben éltek, amelyben mi élünk. Nekik a kenyér valóban kérdés volt. Számukra a kenyér-kérdésnek, az élelem gondjának a megoldása azt jelentené, hogy a létezésük, az egzisztenciájuk egyik legfeszítőbb kérdése nyerne megoldást egyszer és mindenkorra. Ez egy nagyon valós emberi szükség. Másrészt pontosan az ószövetségi párhuzam miatt fontos volna látniuk, hogy aki kenyeret ad fentről, az olyan, mint Mózes, az ősatya. Ha rátekintenének saját népük történetére, akkor fel kellene ismerniük, hogy itt nem csak a test jóllakásáról van szó, hanem arról, hogy Isten valamit mond, Isten valamit cselekszik, Isten valamit kijelent, Isten valamit adni akar. Fel kellene merülnön bennük, hogy ha itt ez az ember, Jézus csodát tett és megszorította a kenyeret, ahogyan Isten csodát tett az őseik idejében, akkor talán ő az, akiben Isten eljön, és meglátogatja az Ő népét?

A beszélgetés menetéből azonban úgy tűnik, ez nem merül fel bennük. Mennek utána mindenhol, keresik őt, nem értik, hogy jutott át a túlpartra, és amikor megtalálják, megkérdezik: „hogy kerültél ide?” Figyeljete Jézus válaszára! *„Bizony, bizony, mondom nektek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.”* A válasz teljesen elmegy a feltett kérdés mellett, és beáll a törés a beszélgetésben. Jézus nem megy az általuk elképzelt úton. Hogyan fogunk belőled királyt tenni? Hogyan fogjuk biztosítani, hogy te mindig gondoskodj rólunk evvel a kenyérral? Pedig mondhatnánk, hogy ezek az emberek bizonyos értelemben hittek benne, keresték, várták őt, vágyta újra találkozni vele, de Jézus szembe megy a vágyaikkal, elképzeléseikkel. Olyan ez, mintha Jézus azt mondaná: igen, vannak szükségeitek, és nekem azok fontosak! Én azokról gondoskodom. De észre kell vennetek, hogy valami sokkal többről van szó. *„Nem azért kerestek, mert jeleket láttatok”* – mondja nekik. Azaz nem ismertétek fel, hogy az, ahogyan a szükségeitekről gondoskodom, az csak egy jel, ami többre mutat. Ti csak annyit láttatok, hogy jóllaktatok, és újra jól akartok lakni. A szükségetek valóságos, de itt sokkal többről van szó. Feszültség keletkezik a kettő között.

Ez a feszültség ugyanígy megjelenik a mai ember életében is, amikor a hit kérdésével találkozik. Ma is a legtöbben valamilyen szükségéből kiindulva indulnak Jézus felé, először vagy újra, akik már keresztények vagyunk. Nyilván ebben a bőségben, amiben mi élünk, ez a szükség nem a kenyérhez kapcsolódik, hanem az élet valamely területéhez, ahol nem úgy működnek a dolgok, ahogyan szerintünk működniük kellene - és ilyen terület mindannyiunk életében van! Ez nagyon sok minden lehet. Ez lehet valakinek a magány. Magamra maradtam, hogyan tudok végre benne lenni egy közösségben, ki segítene döntéseket hozni? De a „nem működik az élet” lehet másnak a számára a család is, annak egyben tartása, amikor szét akar feszülni, vagy akár szét is esett már. Lehet valami egyéb személyes nehézség, amiben segítséget vagy változást keresünk. Lehet egy krónikus betegség, akár fiatalon is, ami olyan szinten foszt meg valakit attól az élettől, amit a kortársai élnek, hogy ez elindítja őt Isten felé, egy mélyebb keresés felé. Lehet, hogy valakinek működik az élet különben, csak valahogy az nem működik, hogy ennek az egésznek mi az értelme, mi a célja? Működik, megy, tanulok, dolgozom - csak van valami mély hiány, üresség, értelmetlenség ebben. Mindez azért van így, mert egy megtört világban élünk, és ebben a töredezett világban természetes, hogy az élet bizonyos területeken nem működik. Van hiány! Nem a kenyérben van hiány a legtöbbszörnek, de mindannyian hiányt szenvedünk valamibe.

Minden hiány valahol összefügg a teremtettségünkkel,. Azzal, amilyenek Isten megalkotott minket. Jézus nem lép el a valós szükségek mellől. Ott van azon a napon a tömeg, nincs mit enni, és Jézus nem mondja

nekik azt, hogy „nem számít, hogy éhesek vagytok, foglalkozunk majd valami lelki, mennyei dologgal”, hanem megeteti őket, csodát, jelet tesz. De – és ez az a töréspont! - az a személyes szükség, ami elindít Jézus felé, nem maradhat meg a keresés végpontjának! Jézus túlhív ezen, akármilyen valós hiány és szükség van az életünkben! Mélyebbre akar vinni, az élet sokkal elemibb, lényegesebb kérdéseivel akar szembesíteni.

Figyeljük meg a beszélgetést Jézus és az emberek között! Jézus azt mondja: „*ne a veszendő eledelért fáradoztatok! Ne ez érdekeljen csak! Hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek.*” A tömeg kapcsol: ja, örök élet? Akkor ez más terület, ez Istenről szól. Van nekik kérdésük erről is. 28. vers: „*Megkérdezték tőle, mit tegyünk, hogy az Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?*” Ma is ezt kérdezzük. Ja, örök élet, mit kell tennem? Hogyan kell jónak lennem? Jézus visszahozza őket (és minket is) a valóságba: „*az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek! Higgyetek abban, akit ő küldött!*” A hit az Istennek tetsző dolog. Nem az, hogy mit tegyél, nem: higgyél abban! De ők nem értik, megint ott vannak az ötezernél, a kenyérnél, a csodánál, a jelnél. Megkérdezik Jézustól: „*Milyen jelet mutatsz nekünk, hogy miután láttuk, higgyünk neked?*” Pedig éppen most tette a jelet! Előző napon tett közöttük csodát! Ez vonzza őket, ezért keresik! Mégis azt mondják: milyen jelt mutatsz nekünk? Azaz: ismételd már meg, légy szíves, még egyszer, hogy mi higgyünk benned! Mert mi úgy akarunk hinni benned, hogy te folyamatosan megadod azt, ahol nekünk hiányunk van, ahol nem működik az élet. Az atyáink a mannát ették a pusztában, mennyei kenyeret adott nekik Isten, hát te mit teszel, Jézus? Erre azt válaszolja Jézus: „*bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret, mert az igazi kenyér a mennyből száll le, és életet ad a világnak.*” Ez egy más sík, Jézus valami mélyebbről beszél. A válasz: „*Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!*” Akkor jöhet! Ha te így megoldod ezt, akkor jöhet!

A hit félreértése ez, és oly sok más kereszténnyel együtt talán te magad is ugyanebben a félreértésben élsz, akár évek, vagy évtizedek óta! Jézus folyamatosan túl akar hívni a személyes szükségéiden, de te megragadtál abban, hogy itt nem működik az élet, meg ott nem működik az élet! Ez valós, reális, Isten számon tartja ezt és gondoskodik rólad! De te állandóan csak ezen a szinten maradsz, és amikor ő túlhív a sokkal mélyebb kérdések felé, az lepattan, mert nem működik, mert nem működik, mert nincs meg az, amit akarsz! Évtizedekig ott lehet ülni ebben a kettősségben, hogy Jézus egészen másról akar beszélni veled, mint amiről te hallani akarod Őt. Ez csapda, ez a hitnek a félreértése! Az igazi kérdések sokkal mélyebbre, sokkal messzebbre vezetnek.

2. Jézus önkijelentése, a hit valós természete

Lépjünk vissza a beszélgetésbe! Zseniális, ahogyan ezt János leírja! Eljutunk erre a pontra: „*Uram, add nekünk azt a kenyeret mindig!*” Mit mond erre Jézus? „*Én vagyok az élet kenyere. És aki énhozzám jön, nem éhezik meg. És aki én bennem hisz, nem szomjazik meg soha.*” Jézus kijelenti magát, és ez nagyon problematikus lesz a hallgatónak. Érthető, hogy problematikus: ott áll előttük egy hús-vér ember, Jézus, és azt mondja: ez, amiről itt szó van, én vagyok! Én vagyok az élet kenyere, a hit, az élet, az örök élet, az örök valóság, az el nem múló valóság az nem más, mint részesedni bennem!

Három pontot szeretnék hangsúlyozni ezzel kapcsolatban.

1. „Az élet kenyere; a mennyei kenyér; a kenyér, ami a mennyből száll alá.” Azt mondja Jézus: amint Izrael pusztai vándorlásának idején a mennyből hullott le a manna, amivel Isten táplálta őket, most ugyanúgy én vagyok az élet kenyere, én vagyok a mennyből leszállt kenyér. Ez nagyon fontos! Nem Jézus által, hanem Őbenne kapjuk az élet kenyerét! Ennek a nyelvtanilag kicsi különbségnek óriási jelentősége van! Nem Ő adja nekünk a mennyei kenyeret valamilyen módon, hanem Ő maga az! Nem

arról van szó, hogy itt van Jézus, és én várom azt: mit ad nekem, hogyan tölti be a szükségleteimet? Hanem arról van szó, hogy itt van Jézus, és Ő maga az, amire, akire nekem egyedül szükségem van! És ez az a pont, ahol nagyon-nagyon hűtlenek tudunk lenni. Nekünk az kell, amit Ő ad. De Ő önmagát adja – és ez nekünk felfoghatatlan!

2. Lépünk vissza ismét Izrael történetéhez! Ott megszólal Isten, és azt mondja: „*nem csak kenyérral él az ember, hanem mindazzal, ami az Úr szájából származik.*”(V. Mózes 8.3.)” Azaz nem csak a fizikai kenyér étet, hanem Isten szava, igéje, valósága, önközlése az, amely az életet táplálja. Amikor Jézus azt mondja: „én vagyok a mennyei kenyér, ami alászállt”, akkor ugyanerről beszél. „Én tartom fenn az életet!” - mondja magáról Jézus.

A bibliai gondolkodás szerint nem az a valóság, amit a nyugati kultúra gyakran elképzel, hogy Isten az Ő Igéjével létrehívta a világot, megformázta, aztán útjára engedte, és azóta az valahogy úgy magától működik. Nem! Hanem az a valóság, hogy Isten életet fakasztott az Ő szava, Igéje által, és Ő azóta is folyamatosan közli önmagát a világgal. Az, hogy működik a világ, feljön a Nap reggel és lemegy este, hogy működik a természet, ez a bibliai világkép szerint azért van, mert Isten az Ő szavával, az Ő élető erejével folyamatosan fenntartja ezt. Jézus pedig beleáll ebbe, és azt mondja: nos, ez az élető, ez az Ige, ez az isteni szó, ami folyamatosan fenntartja a világot meg az életet, no figyeljetek: ez én vagyok! Én vagyok a mennyei kenyér, én vagyok az életnek a kenyere!

Érezzük, mennyire megrendítő ez? Mennyivel többről szól, mint csak hogy bizonyos személyes pontokon milyen mértékben működik jól az életünk?

3. Jézus ezt mondja még itt, háromszor egymás után: „*aki az enyém, feltámasztom az utolsó napon!*” Mert az a mi jól ismert realitásunk, hogy végül úgyis mindent, ami veszendő, elnyel a halál. De valahol itt az élet közepén az örök élet valósága, az isteni élet valósága jelenik meg Jézusban.

A nép pedig arra törekszik, hogy akkor most etessen meg minden héten kenyérral! Mi is avval vagyunk elfoglalva, hogy hol működik, és hol nem működik az életünk!

A hit természetével, Jézus önkijelentésével kapcsolatban két súlyos kérdés áll előttünk.

Az első: hogyan adhatná nekünk Jézus az Ő testét eledelül?

Elénk tárta az előző igékben, hogy benne adatik az élet kenyere, az élet valósága. De hogyan részesedhetek én ebből? Hogyan lesz ez az enyém? A bibliai szó, amit Jézus válaszul használ erre, az a hit. „Aki hisz énbenem.” Később két-három alkalommal is azt a kifejezést mondja: „aki énhozzám jön.” Ezekben a szavakban benne van egy mozgás, személyesség. A hitben is, csak mi abba gyakran már nem halljuk, nem értjük ezt bele. Számunkra a hit dogmák elfogadását, igaznak tartását jelenti. De Jézus ezen messze túlvezet! Legsúlyosabb, legmegbotránkoztatóbb válasza ez: „*aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbenem marad, és én őbenne.*” A hit nem más, azt mondja Jézus, mint enni az Ő testét és inni az Ő vérét. És most ne ugorj át gyorsan az úrvacsorára, ami jó keresztényként azonnal eléd jön ebben a képben! Inkább próbáld megérteni, hogyan hatottak ezek a szavak ott akkor a hallgatóságra! Mit jelent neked rátekinteni az előtted emberi testben jelen lévő Jézusra, aki azt mondja: abban van a megtartatásod, ha eszed az én testemet és iszod az én véretem? Milyen drámai ez! Mennyire felfoghatatlan az igaz hit, amely egy ennyire valóságos közösséget feltételez!

Jézus azt mondja: ahogy az én eledelem az Atya akaratának a cselekvése, úgy semmi más nem lehet a ti eledetek, mint hogy engem, a Krisztust fogadjátok be magatokba, és akkor élni fogtok! Enni és inni azt jelenti, hogy amint a fizikai kenyér, amit megeszünk, létté és energiává válik a testünkben; hasonló módon, azt mondja Krisztus, ebben a valóságos lelki közösségben, amelyet Ő kínál nekünk ebben a pillanatban is, Ő maga lesz létté bennünk. Egyedül az életet minket valóságos-

san. Mi a félreértett, a mindig más síkon mozgó válasza a népnek erre? „*Mi van? Hogyan mondhatja ő magáról, hogy a mennyből szállt le? Hát nem ő az, akinek ismerjük az apját, meg az anyját?*” Felfoghatatlan, befogadhatatlan számukra, amit Jézus mond, nem érkeznek el arra a síkra, ahol Ő kijelenti magát.

Ugyanígy van ma is. Amit eszel, amit szádba veszel, megrágsz, ízlelsz, lenyelsz, az energiává, életté lesz benned. Ha azt akarod, hogy bármilyen közöd legyen Krisztushoz, akkor olyan közösség kell, legyen vele, amit csak az a kép ír le, hogy magadba veszed, ízleled, kóstolod, az egész valósága átjár téged. Akaratának alárendeled magad. Sőt azt mondod: az akaratod töltsön be engem! Itt már nem arról van szó, hogy mit ad neked Jézus, és te mit fogadsz el tőle, mit kértél, és abból mit kaptál, vagy mit nem kaptál meg. Felejtsd el! Arról van szó, hogy az egész életedet alárendeled az Ő akaratának, az Ő valóságának, és nap, mint nap csak ennyit kérsz: „legyen meg a te akaratod!” Ebben nyílik meg az élet számodra.

Mit teszel ezen a ponton? Felállsz és elmész, mert ez már sok? Ott is sokan mondták ezt, sokan felálltak és elmentek. Jézus így kommentálja ezt: persze, akit az Atya nem vonz, az nem jön énhozzám! Ez az igaz hit természete. Itt érkezünk el egy második súlyos kérdéshez. Hogyan lehetséges, hogy csak az hisz, akit az Atya vonz, az Atya választ? Jézus ezt mondja: „*Akit nekem ad az Atya, az hozzám jön. Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya. Senki nem jöhet énhozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.*” Ha azt mondod, hogy ez neked sok, akkor Jézus nem kezd el simogatni, nem ütemezi át, nem értelmezi számodra újra a kijelentést. Hanem azt mondja: ez neked sok? Ezt te nem akarod? Ezt te elutasítod? Hát persze. Akit nem adott az Atya nekem, akit nem vonz az Atya, az nem jön énhozzám! Ettől persze még dühösebb vagy. Tudod miért? Mert az egész életünk arra épül, az egész mai kultúra narratívája arról szól, hogy az életem az én döntéseim következménye. Én döntök, én választok. Ragaszkodom a szabadsághoz, hogy döntsek és válasszak, mert pontosan tudom, hogy nekem mi a jó, hogy milyen ember akarok lenni, és merre akarok menni. Ha létezik dogma, akkor ez kőkeményen az, még ha oly sokan el is utasítják ezt. Ez a mai világ dogmája. Dogma, hogy te döntesz mindenről.

Jézus pedig szembe megy ezzel, és azt mondja: nem te döntesz, hanem az Atya! Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya. Pedig a mindennapi valóságod is ezernyi ponton szembesít ezzel a valósággal. Akár tetszik, akár nem, az az igazság, hogy a legalapvetőbb kérdésekben eddig sem te döntöttél! Nem te választottad az életedet. Még nem! Dolgozunk rajta, hogy ne így legyen, de még nem! Nem te választottad a kort, amelyben élsz, és születted. Nem te választottad a génjeidet. Dolgozunk ezen is, de te még nem választhattad a tieidet. Nem te választottad a szüleidet. Lehet, hogy lassan nem lesznek szüleid, de neked még voltak, és nem te választottad őket. Nem te választottad a nemzetedet. Megváltoztathatod, elmehetsz, de akkor sem törölheted ki magadból. Nem te választottad az anyanyelvedet. Lecserélheted, de mégse cserélheted le. Nem tudod ezeket a dolgokat meg nem történné tenni. Mert ez a valóság természete. Akkor miért bánt bennünket annyira, hogy Jézus az igaz hit természetéről ugyanezt mondja: nem a te döntésed, hanem az Atyaé?

3. Mi a válaszunk ma? Megbotránkozás, vagy hiszünk a megbotránkoztatóban?

Sokan közületek, ha azt hallják: „ez nem rajtad múlik”, megütköznek és megbotránkoznak. Sokan azt mondják: akkor ez nekem inkább nem kell. A keresztények trükkösebbek. Azt mondják: azért ezt nem kell ennyire komolyan venni! Egyszerűen átsiklunk az olyan kijelentések felett, amelyek nem illenek bele abba, ahogyan mi a világról meg önmagunkról gondolkodunk. Vagy elűjtjük egy poénna.

De ez a belső tiltakozás, bármelyik módon gyakorlod is, pontosan arról szól, hogy kihívás érte azt a világképet, amelyben élsz. Amikor felháborodsz azon, hogy Jézus azt meri mondani: „senki sem jöhet énhozzám,

zám, hacsak az Atya nem vonzza őt”, akkor nem más történik, mint hogy összeütközik a két világ; Isten világa, ami szeretet, kegyelem, szuverenitás, hatalom; és az ember világa, ami autonómia, függetlenség és az „én döntök” dogmája. Amikor Jézus, az élet kenyere elérkezik hozzád, az nem hogy változás nélkül, nem kerülhető el a két világ ütközése. De ezen a ponton, ha az igaz hit választását akarod adni, akkor nem tehetsz mást, mint hogy azt mondd: „elfogadom!” Nem leszek büszke arra, hogy milyen szofisztikált gondolatmeneteim, milyen intellektuális képességeim vannak, hogy milyen felvilágosult és jól képzett vagyok, mennyiféle módon alá tudom támasztani, hogyan kell magamat felépíteni – mindezek helyett megalázom magam, mert az Ige leleplezett. Mert nincsen más.

János evangéliumában egy kozmikus drámában találjuk magunkat. Azon a ponton, ahol a lényegi dolgok eldőlnék, tényleg: itt és most. Ezért befejejsül nincs mit mondani, nincs mit magyarázni, csak a történet álljon itt előttünk még egyszer! *„Én vagyok az élő kenyér – mondja Jézus – amely a mennyből szállt le. Ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké. Mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem”* Gondolj magad elé egy cipót, egy veknit! Mi kell ahhoz, hogy enni tudjál abból, vagy enni tudjunk belőle mindannyian? Meg kell törnöd. Ha mást nem, bele kell harapnod, máshogy nem tudod a magadévá tenni. Másként nem lesz belőle életerő és energia. Erről beszél Jézus. Ő az élet forrása, a mennyei kenyér, egyetlen módon lehet és lesz életté, örök életté, életerővé az egész világnak: ha megtörik a teste a kereszten. Senkit nem érdekel, hogy neked milyen filozófiáid vannak arról, hogy ki választ. Egyetlenegy dolog számít: hogy Krisztus teste a kereszten megtört az egész világ életéért. Jézus odaáldozta magát a kereszten, meghalt, összetört, szétszedték, azért, hogy evvel az egész teremtett világot táplálja. Hogy minden embert tápláljon. Hogy ezzel legyőzze a bűnt, a halált, és majd feltámadásával elkezdje azt az új életet, amelynek nyomán egy nap Isten majd újjáteremti ezt a világot.

A kérdés csak annyi, hogy azt mondd-e ma: „kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt?” – vagy amikor Ő megkérdez, hogy „vajon ti is el akartok menni?”, esetleg azt tudod mondani: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.” Az örök élet beszéde, Jézus szava, ami lélek és élet, ami valóban kemény beszéd – ez hozza el a Krisztusban való életet. Ő kijelentette magát. És te kimondhatod az elfogadó szót, ha az Atya kimunkálta a szívedben.

Ámen

Imádkozzunk!

Urunk, többen vannak közöttünk, akiket egyértelműen arra hívsz, hogy fogadják be az életnek a kenyerét az életükbe. Mondjanak igent a Te akaratodra, ami éltet és táplál, és ami összeütközik az énnel, a mi függetlenséget akaró, vallásosan vagy vallástalan módon Isten-ellenes akaratunkkal. De a te tested megtört, hogy evvel a hihetetlen szelídséggel, szeretettel és irgalommal kínáld fel az életet a világnak, és kínáld fel az életet most azoknak az embereknek, akik itt vannak. És miközben senki sem mondhat helyettük igent arra, amit te akarsz, mindannyian imádkozhatunk értük, hogy mondják ki azt az egyszer s mindenkorra beleegyező nagy igent az életre, az igazi életre, a Veled való életre.

Köszönjük, hogy túlhívsz magunkon, és megmutatod, hogy az Evangélium az egész világ megújításáról szól. Tölts hát be és erősíts meg minket, hogy ahogyan Te adtad magad, Úr Jézus Krisztus az egész világért, mi a Te néped hadd adjuk magunkat a körülöttünk lévő emberekért! Hadd lássuk őket úgy, ahogy Te látod őket! Hadd érezzük a szívünkben, amit Te érzel irántuk! Hadd szóljunk, beszéljünk velük úgy, ahogy Te beszélnél velük! És hadd tegyük velük, nekik, értük azt, amit Te teszel általunk velük és bennük!

Mint gyülekezet, újra odaadjuk magunkat annak, hogy a Te mély munkádnak vagyunk a részesei, hogy a mindennapjainkban, a családjainkban, a hivatásunk gyakorlásával, az összes köztes idővel áldássá legyünk másoknak. Kenyérré, amely táplál; kenyérré, amely Rád mutat; jellé, amely Rólad beszél. Készíts fel bennünket erre, küldj ki bennünket így, hogy amikor jövő vasárnap találkozunk, mély hála legyen bennünk

látván, hogy Te nem hagytad el ezt a világot, hanem önmagadat folyamatosan adod ennek az egész teremtetett világnak.

Adj hát ebben nekünk hűséget és kitartást, reménységet és bátorságot!

Az Úr Jézus Krisztus nevében

Ámen

(Lovas András)